

20 §. daglig, maa besvares med Ja. Men under de saaledes foreliggende Omstændigheder mener jeg, — og det er Anledningen til, at jeg har taget Ordet —, at vi have god Grund til med Hensyn til det omtvistede Punkt at vende tilbage til og holde os til den almindelige Sætning om Udøvelsen af Skattebevillingsmyndigheden, der ganske vist til sine Tider er bleven brugt i Uttide, men som dog i Tvivlstilfælde kan give en ganske god Regel, at Rigsdagen, at den bevilgende Myndighed ikke let skal paagøde Regjeringen større Bevillinger, end den fordrer. Det kan somme Tider være vanskeligt nok at holde Regjeringens Forbringere Stangen; Rigsdagen kan i mange Tilfælde være i den Nødvendighed af Hensyn til hele Statens Tarv og Skattehavernes Interesse at modsætte sig Forbringere, der stilles af Regjeringen. Hvor denne, der jo bærer Ansvar for Statskassens Tarv, derimod ikke stiller nogen Forbringere, der har det noget i og for sig overmaade Betænkeligt ved sig, og kan i mange Tilfælde føre til meget uheldige Conseqventer at ville paagøde Regjeringen en større Bevilling. Jeg for mit Vedkommende har derfor ogsaa ifinde — det vil jeg strax sige her — at stemme imod de private Forslag, der gaae ud paa Forhøielse. Jeg troer i saadanne Forhold væsentligt kun at have det Spørgsmaal at besvare for mig selv, om jeg kan give mit Ja til de Forbringere, der stilles fra Regjeringens Side; at bevilge noget Yderligere og altsaa — naar man ikke vil urgere selve Ordet — at paagøde Regjeringen en Bevilling udover, hvad der af den fordrer og erkjendes for tilstrækkeligt til Tjenestens Tarv, er derimod Noget, som jeg, jeg vil vel ikke sige, aldrig vil gjøre, men hvortil jeg dog maa have ganske andre og stærkere Grunde, end der her paa nogen Maade foreligger. Jeg vil altsaa ikke være med til at opretholde den Udgiftsforøgelse, hvorom der her for Diebliffet er Tale, og jeg vil det saameget mindre, som der for Statskassen virkelig herved er Tale om et meget alvorligt Spørgsmaal, medens det efter min fulde Overbeviisning kun er meget Faa af Individierne, for hvilke den omhandlede Forhøielse vil have nogen Betydning, da de fleste dog ere istand til at staffe sig et lille Supplement til deres Løn-

ning til at leve nogenlunde behageligt; man maa jo huske, at det kun er nogle enkelte Maaneder, og det i den unge Alder, hvorom der tales. For Statskassen vilde Forhøielsen derimod, som sagt, have en meget stor Betydning, og jeg skal i saa Henseende med særligt Hensyn til de Forhandlinger, som foresaldt her igaar, bemærke, at Ansvar for Finantsernes Anvendelse vel ganske vist nærmest paaligger Finantsministeren, men at jeg dog aldrig har kunnet frigjøre mig som den, der har deeltaget i saadanne Forhandlinger, fra den Tanke, at Ansvar dog ogsaa indensfor en bestednere Grænse paahviler enhver Rigsdagsmand. Det er mig ikke ligegyldigt, hvorledes Statskassens Stilling er, og jeg kan ikke med rigtig god Samvittighed give mit Samtykke til en Udgiftsforhøielse, naar jeg ikke kan overse, om den ikke kan have betænkkelige Følger for Statskassen. Den Repartitionstheori, som den ærede sidste Taler (S. Andersen) opstillede, holder nemlig ikke Stik. Statskassens Status og Formue og Landets Formue ere ganske vist i sidste Instants det Samme; Statskassen tilhører Skattehaverne, og Statskassen har ikke andre Resourcer end Skattehavernes Lønner, men den er dog ikke bestomindre en Person for sig, og det har man ogsaa ved de fleste Bevillinger et meget godt Die for. Enhver, der har haft med Arbejder at gjøre, der skulle udføres for det Offentlige, vil saaledes have haft rig Leilighed til at erfare, at de, der derved staae i Forhold til Statskassen, ingenlunde betragte denne som identiff med deres egne Lønner. Det er en overmaade indlysende Sætning, som gjør sig gjældende ved alle Bevillinger. For at vende tilbage til det foreliggende Spørgsmaal, saa siger jeg altsaa, at det vel maa være overmaade uret og behageligt for den høitærede Krigsminister, at han paa en Maade skal være nødsaget til at slyde en Bevilling fra sig, som tilbydes ham til Armeen, idet han, betragtet blot som Armeens Talsmand, jo med Tak maatte tage imod, om vi forhøiede Lønningen til 24 § eller til 28 § eller endog til 3 Mk., og altsaa som blot Soldat vilde sige Ja, men at han først og fremmest jo har Finantsministeren ved Siden af sig, og at han for det Andet naturligtvis